

Larry Flynt, màrtir de la pornografia

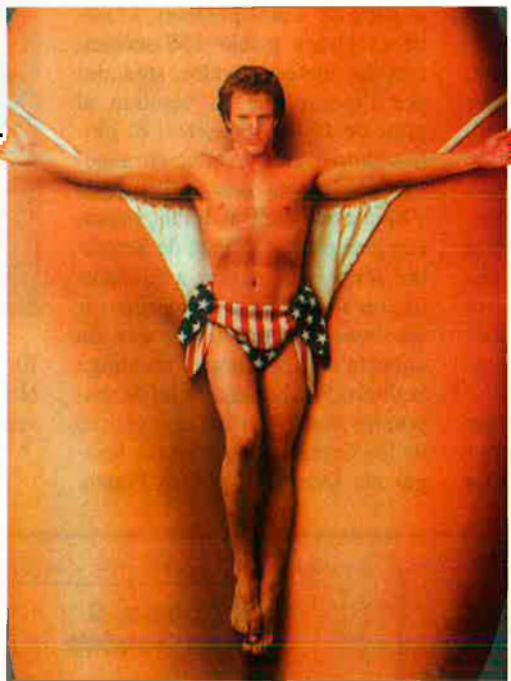
L'estrena de 'El escándalo de Larry Flynt', la pel·lícula biogràfica de Milos Forman sobre Larry Flynt ha contribuït a popularitzar internacionalment la figura d'aquest excèntric editor de revistes porno que ha fet un negoci de la provocació.

Ans de l'aparició de *Hustler*, eren *Playboy* i *Penthouse* les publicacions eròtiques que dominaven el mercat dels Estats Units amb els seus sofisticats reportatges de models nues que començaven a mostrar tímidament la pilositat del pubis. *Hustler* creà una concepció més directa i crua de l'erotisme fotogràfic amb la publicació de fotografies de dones grosses, velles o sense cap atractiu físic i reportatges centrats en diverses modalitats de l'activitat sexual. Quan la revista aparegué l'any 1974, el cinema X iniciava el seu creixement comercial després d'haver estat legalitzat l'any anterior. L'èxit editorial de *Hustler* provocà l'aparició de noves revistes amb continguts eròtics similars com *High Society*, *Swank* o *Club International*.

L'atrevida proposta eròtica de *Hustler* no podia comparar-se, però, amb el contingut explícit de les revistes pornogràfiques escandinaves. Des de Suècia i Dinamarca, aquestes publicacions, de gran qualitat formal, eren exportades clandestinament a la resta d'Europa i als Estats Units.

El boom de les revistes eròtiques a França, Alemanya o Itàlia va coincidir amb la legalització de la pornografia al principi dels setanta. La italiana *Playmen* i la francesa *Lui* copiaren el model de revista eròtica amb continguts d'informació general creats per *Playboy*.

A l'estat espanyol, la lenta desarticulació de la censura del règim franquista va ajornar l'aparició de les primeres publicacions per a cavallers. Amb la transició, van aparèixer nombroses revistes eròtiques amb una forta càrrega de sàtira política com *Lib*, *Papillon*, *Ma-*

cho i *El Papus*. Una publicació paradigmàtica d'aquesta època fou *Interviú*, que va combinar la informació general amb nombrosos reportatges de famoses nues. Les edicions en castellà de *Playboy* i *Penthouse* sortiren al carrer a la fi de la dècada dels setanta, aprofitant el fenomen social de febre eròtica conegut com "el destape".

L'edició espanyola de *Hustler* va

aparèixer a l'abril de 1992, i el seu primer director fou el periodista i realitzador de cinema porno José María Ponce. Durant la seua etapa com a director de *Hustler* i *Chic* (una filial de *Hustler*), Ponce va proporcionar abundant informació sobre l'actualitat del cinema X i va captar un públic fidel entre els pornòfils. Actualment, les edicions de *Hustler* i *Chic* s'han centrat en els tradicionals reportatges eròtics que proporcionen les revistes nord-americanes originals.

La biografia de Larry Flynt, creador de *Hustler* i propietari d'un dels principals emporis pornogràfics als Estats Units, ha estat marcada sempre per l'exaltació del mal gust, el desafiament quasi suïcida als valors morals, polítics i religiosos de la puritana societat nord-americana i una turbulenta vida privada.

Larry Flynt no ha volgut ser com Hugh Hefner, el sofisticat editor de *Playboy*, amb opinions polítiques liberals i una filantròpica actitud de mecenatge cap a les arts. L'editor de *Hustler*, en canvi, ha

buscat de forma deliberada la més ferma condemna dels mitjans de comunicació i de la justícia nord-americana. Des dels seus inicis dins del negoci de sexe com a propietari d'una cadena de locals de *strip-tease* a les zones industrials del centre dels Estats Units, Larry Flynt ha estat fidel a la seua condició de *redneck*, és a dir, un proletari de raça blanca sense educació

ARXIU

Larry Flint és un exhibicionista perpetu. Posa amb cadira de rodes després de patir un atemptat.

i cultura, nascut l'1 de novembre de 1942 als suburbis rurals de Kentucky. Fill d'un granger, el rei de la pornografia fou un adolescent problemàtic i va passar per l'exèrcit, la marina i la General Motors abans de trobar la seua verdadera vocació.

Flynt va iniciar la seua pròspera carrera com a editor de publicacions eròtiques amb un butlletí informatiu on apareixien nues les models dels seus locals de *strip-tease*. Poc temps després, al juliol de 1974, editava *Hustler*, una publicació que volia establir una línia de periodisme sensacionalista i d'investigació que atemptara directament contra el poder polític, els costums sexuals i les creences religioses dels nord-americans. En el primer editorial, Flynt ironitzava sobre els directes competidors i definia els seus propòsits: "Qualsevol pot ser un seductor (*Playboy*) i tenir un àtic (*Penthouse*) però fa falta tot un home per poder ser un desvergonyit macarró (*Hustler*). Amb aquesta filosofia, posem a la seua disposició la revista per a homes més avançada del segle."

En els primers dos anys d'existència, la revista va aconseguir escandalitzar l'opinió pública nord-americana amb jocs explícitament eròtics entre dones, pubis

rasurats, l'interior d'una vagina amb una malaltia venèria, la portentosa erecció de l'actor porno John Holmes o escenes de zoofília protagonitzades per Linda Lovelace. Hustler també va publicar en exclusiva les fotografies de Jacqueline Kennedy Onassis prenent el sol nua en una illa grega. Aquests reportatges fotogràfics generaren les protestes dels moviments socials més conservadors i de les feministes, però contribuïren a augmentar la venda de la revista. A la fi dels anys setanta, Hustler aconseguia superar els tres milions d'exemplars mensuals i Larry Flynt consolidava el seu imperi amb la creació d'una xarxa de publicacions eròtiques i la producció d'incomptables pel·lícules classificades "X".

Més enllà de la provocació eròtica, Hustler va publicar reportatges d'investigació periodística sobre la

ARXIU

'Hustler' acostuma a fer bromes salvatges sobre la política. En la imatge, es burla sexualment de George i Bárbara Bush.

corrupció dels funcionaris i polítics de Washington i sobre els escàndols sexuals de certs líders religiosos integristes i magistrats ultraconservadors.

Les pàgines d'humor paròdic i d'acudits s'han caracteritzat sempre per l'apologia del mal gust, l'escatologia i d'altres conductes políticament incorrectes com el racisme, la xenofòbia, el masclisme o l'homofòbia. Els muntatges fotogràfics d'una monja defecant creus o del Pare Noel practicant la masturbació foren motius de diverses demandes judicials. L'any 1983, el predicador integrista Jerry Falwell fou protagonista d'un paròdic anunci de licor Campari

La redempció de la vídua 'grunge'

El escàndalo de Larry Flint donarà a conèixer majoritàriament a l'estat espanyol Courtney Love, fins ara objecte de culte minoritari per part dels afeccionats als sons de l'últim rock *underground* americà. La seua biografia concorda amb un mite molt volgut pels nord-americans: el d'aquell que viu el descens als inferns per aconseguir després la redempció.

Nascuda el 1965 al si d'una comuna *hippy*, Love Michelle Harrison (el seu nom vertader) va conèixer prompte les conseqüències d'una família desestructurada. Amb un caràcter agressiu, des de petita va inclinar-se cap a activitats poc recomanables, que la dugueren a un grapat de reformatoris i al món de la droga.

Als setze anys ja treballava com a ballarina de *strip-tease*, fins que va recalar a Londres, on va viure el *punk way of life* i va participar en els films d'Alex Cox *Sid i Nancy* i *Straight to hell* (*Directos al inferno*), en el qual ja va fer de protagonista.

Després d'algunes temptatives més, Courtney va dirigir els seus esforços cap al rock. Després de breus intents *amateurs*, i un pas fugaç per Faith No More, va formar el seu primer grup amb Jennifer Finch (L7) i Kat Bjelland (Babes in Toyland). Juntes no van arribar a res, i Courtney es traslladà a Nova York, on va fundar Hole, que va debutar amb el *single Retard girl* (1990), i el 1991 editaren l'LP *Teenage whore*. Aquest treball els va catapultar al primer lloc de promeses del rock alternatiu americà.

Poc després, Courtney es casà amb Kurt Cobain, líder de Nirvana, i la parella es va convertir en carnada per a la premsa groga. Un malson que va arraconar els seus mèrits musicals. Poc va importar que temps després apareguera el seu segon LP amb Hole, *Live through this*, un dels millors discs de rock dels noranta: Courtney portava l'etiqueta posada.

Totalment neta de drogues, el 1996 va gravar amb Hole una cançó ("Gold dust woman") per a la banda sonora d'*El Cuervo, Ciudad de Ángeles*, mentre que es va produir de nou al cinema amb xicotets papers, encara que la redempció definitiva ha arribat amb el film de Milos Forman. La seua interpretació de la terminal esposa de l'excèntric Larry Flynt ha estat nominada a un Globus d'Or. **Eduard Guillot**

(autor de *Hole*, d'edicions la Màscara)

ARXIU

Larry Flint sempre ha aparegut envoltat de les més exhuberents estrelles del cinema X. Ací ho fa amb Victoria Paris (esquerra) i la avui mítica Amber Lynn (dreta), especialista en disciplines lèsbiques i anals.

on confessava el seu alcoholisme i les seues relacions sodomites amb la seua mare. Falwell va denunciar Flynt per calúmnia i exigí una indemnització de quaranta-cinc milions de dòlars, però tan sols en va obtenir 200.000.

La trajectòria professional de Flynt ha estat marcada per una implacable persecució judicial. L'any 1977, el rei de la pornografia fou processat per obscenitat i sentenciat a vint-i-cinc anys de presó que no va complir.

Cinc anys després, l'indòmit editor passava sis mesos a la presó per haver publicat un reportatge on es denunciava l'existència d'una xarxa de tràfic de drogues, extorsió i proxenetisme relacionada amb alts càrrecs de l'administració Reagan. Malgrat la dura condemna, la seua opinió sobre la justícia del seu país no va canviar: "El Tribunal Suprem està format per vuit cretins i un cony."

Al principi de la dècada dels vuitanta, *Hustler* s'interessà per les notícies sobre la pròspera indústria del cinema X. Les principals figures del porno de les últimes dues dècades han estat protagonistes dels reportatges de la revista.

Després de més de vint anys de polèmica, *Hustler* manté un públic fidel majoritàriament masculí. La procedència social i el nivell

acadèmic dels lectors és diversa, com Flynt posava de manifest en una entrevista: "Sempre he pensat que *Hustler* hauria de ser una publicació dirigida als obrers de la construcció que viuen a les zones marginals, però quan començarem a fer estudis sobre el nostre públic, descobríem que els lectors de *Hustler* era gent amb estudis secundaris o llicenciats universitaris."

L'exhibicionisme com a estratègia publicitària. Larry Flynt no ha tingut cap perjudici a fer servir els tràgics esdeveniments de la seua vida privada com a material per als reportatges sensacionalistes de *Hustler*. Un dels episodis més increïbles fou la revelació divina que va tenir l'editor quan viatjava en direcció a Colorado al principi de 1997. Jesucrist i l'apostol sant Pau van aparèixer a la cabina del

"Qualsevol pot ser un seductor (Playboy) i tenir un àtic (Penthouse), però cal tot un home per a ser un desvergonyit macarró (Hustler)."

seu avió privat per recomanar-li un canvi d'orientació editorial cap a continguts més socials i un major respecte de la sexualitat femenina. La resposta de Flynt a aquest missatge diví fou publicar una portada de *Hustler* amb el cos d'una dona nua passant per una trituradora de carn amb la següent consigna: "No tornarem a penjar dones com si foren trossos de carn".

El 1978, Larry Flynt fou víctima d'un greu atemptat comès per un francotirador desconegut a la ciutat de Georgia. L'editor va rebre tres trets a l'espinada i va quedar paralític. Tres mesos després, les fotografies de Flynt mostrant les seues ferides encara obertes foren publicades per *Hustler*.

Reduïda la seua mobilitat a una cadira de rodes, Flynt va patir diverses depressions i persistents dolors a la columna vertebral que intentà mitigar amb el consum de narcòtics fins convertir-se en un addicta a les drogues. Després de l'atemptat, la seua dona Althea va fer-se càrrec de la direcció de totes les seues empreses. Althea era una jove ballarina d'*strip-tease* i model de *Hustler* que Flynt va conèixer en un dels seus locals d'espectacles eròtics. La difícil situació personal de l'editor s'agreuà encara més quan la seua dona s'afecionà a l'heroïna i va agafar la sida al principi de la dècada dels vuitanta. Després d'anys de patiment i malaltia, Althea va morir l'any 1987 en un accident a la banyera de la seua mansió de Hollywood.

Flynt havia tornat a dirigir el seu multimilionari negoci al 1982 després de ser operat amb una innovadora tecnologia làser que va eliminar els dolors crònics causats per l'atemptat. L'any 1984, l'editor desafiava novament el sistema polític nord-americà anunciant la seua candidatura a la presidència pel Partit Republicà amb la següent declaració: "Sóc ric, blanc i pornogràfic. Tinc els mateixos drets que l'embogit vaquer nuclear de Ronald Reagan. Com ell, jo també he patit un atemptat per defensar les meues creences."

En els últims anys, el creador de *Hustler* ha viscut reclòs a la seua mansió de Los Angeles intentant superar l'addicció a l'heroïna i als calmants. Amb l'estrena del film biogràfic *The People vs. Larry Flynt*, el veterà editor ha tornat a la vida pública concedint entrevistes per a diversos mitjans de comunicació com la revista *George* o el programa de Larry King en la CNN. Malgrat el tractament crític de la seua biografia, Flynt sembla encantat amb el film de Milos Forman perquè li reporta publicitat gratuïta per a les seues publicacions eròtiques i complau la seua personalitat exhibicionista i egòlatria.

Lluc Soler